

Bài thơ đã mở đầu bằng hình ảnh hoài niệm xưa:

Mỗi năm hoa đào nở

lại thấy ông đồ già

Bày mực tàu giấy đỏ

Bên phố đông người qua

Hình ảnh ông đồ đã quá quen thuộc, vào mỗi mùa xuân ông đồ già lại bày trí dụng cụ để viết chữ, hòa cùng với sự đông vui náo nhiệt của những ngày tết. Mặc dù ông chỉ chiếm 1 góc nhỏ trên phố nhưng chính là trung tâm của khung cảnh ngày xuân rộn ràng. Đây chính là thời điểm huy hoàng nhất.

Bao nhiêu người thuê viết

Tấm tắc ngợi khen tài

Hoa tay thảo những nét

Như phượng múa rồng bay

Ngồi giữa khung cảnh thiên nhiên vui tươi, rộn ràng, ông sử dụng tài năng của bản thân để vẽ nên những nét “phượng múa rồng bay”, đoạn thơ này chính là ca ngợi cái tài năng của ông. Những con người đang đợi chữ ai cũng khen người nghệ sĩ tài giỏi, điều đó thể hiện sự ngưỡng mộ tài năng của ông đồ. Nhưng 2 câu thơ tiếp theo thể hiện sự băng khoăn:

Nhưng mỗi năm mỗi vắng

Người thuê viết nay đâu?

Những câu hỏi như không có lời giải đáp, khi số người mến yêu chữ nho giờ mỗi lúc ngày càng vắng, để lại cuộc sống mưu sinh của ông đồ già cũng khó khăn hơn bao giờ hết. Tác giả đã sử dụng câu hỏi tu từ độc đáo để nói lên sự tiếc nuối khôn cùng với của thời kì huy hoàng chính ông đồ và chữ Nho.

Giấy đỏ buồn không thắm

Mực đọng trong nghiên sầu

Cả giấy đỏ và mực là những dụng cụ không thể thiếu của ông đồ nhưng giờ đây những vật vô tri, vô giác đó cũng thấm đẫm nỗi buồn của con người, nỗi buồn của ông đồ đã thấm vào những đồ dùng mưu sinh lan sang cả cảnh vật xung quanh khiến không gian thêm u buồn.

Ông đồ vẫn ngồi đó

Qua đường không ai hay

Lá vàng rơi trên giấy

Ngoài giờ mưa bụi bay

Năm nay, ông đồ vẫn mưu sinh, vẫn cố gắng tạo ra cái đẹp cho người đời nhưng không ai đoái hoài, không ai quan tâm, ông không còn là trung tâm của ngày Tết như xưa nữa, khung cảnh lá vàng rơi, mưa bụi càng làm cho nỗi buồn thêm tê tái, khung cảnh ngày xuân trở nên ảm đạm hơn, “Người buồn cảnh có vui bao giờ”.

Những người muôn năm cũ

Hồn ở đâu bây giờ?

Kết thúc bài thơ tác giả đã trực tiếp bày tỏ cảm xúc của mình. Câu hỏi tu từ như như không có lời giải đáp, câu hỏi như chứa sự ngậm ngùi, tiếc nuối bên trong. Thời hoàng kim giờ của ông đồ giờ đây cũng phai nhòa theo thời gian.

Bài thơ Ông đồ viết theo thể thơ ngũ ngôn với ngôn ngữ có sức gợi tạo hình và gợi cảm. Tác giả như đang kể cho người đọc nghe về cuộc đời một ông đồ trải qua hai thời kỳ từ lúc hoàng kim đến khi sa cơ thất thế, qua đó để lại cho người đọc nhiều hoài niệm và cả

